

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง ๘๓ พรรษา

เรื่อง มรรควิมุตติ

วันอาทิตย์ที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๓

ถึงไม่ว่ามันดีก็เทศน์ทุกวันอยู่แล้วใครไปใครมาก็เทศน์ไม่ได้เอาค่ากัณฑ์เทศน์ที่พระพุทธเจ้าสอนให้ สัพพทานัน ธรรมทานัน ชินาติการให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวงคือให้ความรู้ความฉลาดเขาประพฤติปฏิบัติตามเขาจะได้ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดชาตินี้ว่างให้หมดเอวว่างนั้นแหละเป็นบาท คำว่าบาทหรือตีนเนี่ยคือฉลองพระบาทก็คือรองเท้า(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นเราถ้าตามรอยบาทตามรอยพระพุทธบาทหรือตามรอยบาทในหลวงนี้เราจะต้องทำตามทีพระองค์แนะนำแล้วเราก็จะพบกับความสำเร็จเพราะพระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นคว้าจนสำเร็จได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วในหลวงก็สำเร็จแล้วจึงเอามาเผยแพร่เนี่ยวันเนี่ยได้ลิขสิทธิ์ปัญญาทั่วโลกสรรเสริญเจริญพรมากมายก่ายกองเลยเนี่ยพวกเราก็ตามบาท ทางโลกก็ต้องตามบาทในหลวง ทางธรรมก็ต้องตามรอยพระพุทธบาทพระพุทธเจ้า(หัวเราะ)แล้วก็จะได้ไม่เสียที่ที่ได้เกิดมาเป็นคนไทยเกิดมาพบพระพุทธศาสนาเนี่ยแล้วเราก็มาประพฤติปฏิบัติตามแล้วเราก็มีความสุขทั้งทางโลกทางธรรมต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นการที่เราจะมีความสุขทางโลกทางธรรมเราก็ต้องอาศัยศีลธรรมนั้นแหละ ศีลความสำคัญของศีลอยู่ที่ล่อ-ละเนี่ยคือละเว้นถ้าไม่มีล่อ-ละเว้นตัวนั้นก็เหลือแต่สีขาวสีทองสีเหลืองอะไรเนี่ยไม่มีประโยชน์เห็นแต่สีก็ไอ้พวกนี้เป็นเครื่องหมายเท่านั้นเองเป็นเครื่องหมายว่าเออ! เป็นผู้ปฏิบัติหรือเป็นผู้ทรงศีลทรงธรรมแต่บางคนเนี่ยสวมแต่ไม่มีศีลไม่มีธรรมก็แยะเนี่ยโดนหลอกเขาเรียกสร้างภาพหรือหลอกหลวงเนี่ย ฉะนั้นเราต้องให้เหตุผลถึงจะแต่งสีไหนก็ช่างถ้าไม่สมบูรณ์ด้วยเหตุและผลอย่าเชื่อจะโดนหลอก ไม่ว่าใครทั้งนั้นไม่ว่าพระ เณร เกร ซี้ หมราวาสหรือคนไหนก็ตามต้องบอกไว้ให้รู้จะได้ไม่ต้องถูกหลอกเป็นทุกข์เพราะความงี่เงาเราปัญญาของเราต้องว่าอย่างนี้ที่นี้บาทก็คือเดินไปแล้วก็ว่างไปแล้วไซ้ใหม่เนี่ยสุดโต พระพุทธเจ้าว่าไปตีมาตีพระพุทธเจ้ามาโลกนี้ก็มาตีเสด็จปรินิพพานแล้วก็ไปตีอีกในหลวงท่านก็มาเป็นพระราชชาติที่ทรงทศพิธราชธรรมพระองค์ประพฤติปฏิบัติพระองค์ก็มาตีเวลาพระองค์ไปก็ไปตีต้องว่าอย่างนี้พวกเราก็เหมือนกันต้องเจริญรอยตามจะได้ไม่เสียที่ที่ที่เกิดเป็นคนประชาชนชาวไทยเนี่ยอยู่ได้ร่วมพระบารมีเอ็งจะไปไหนก็ไม่พ้นร่วมพระบารมีเนี่ยเนั้นเอ็งจะอยู่หลังคาอยู่บ้านเรือนก็ตามร่มไม้ก็ตามเอ็งไม่พ้นต้องว่าอย่างนี้เพราะท่านเป็นเจ้าของแผ่นดิน ภูมิพลก็คือเนี้ยกำลังของแผ่นดิน พลก็คือกำลังเพราะฉะนั้นเราต้องรู้ไว้ด้วยเนี่ยภูมิพลเป็นเจ้าของแผ่นดินเอ็งจะไปอยู่ที่ไหนก็ตามไม่พ้นถ้ายังอยู่ในสยามประเทศไทยเนี่ยอยู่ในเขตประเทศไทยเนี่ยไม่พ้นร่วมพระบารมีไปได้คุ่มกะลาหัวหรือกระบาลของพวกโยมทุกคนเลยต้องว่าอย่างนี้ต้องให้พูดชัดๆแบบเนี่ยพูดไทยอาตมาเป็นคนไทยต้องพูดไทยๆเนี่ยพวกโยมเดียวไม่เข้าใจอีกพระอาจารย์พูดยังไม่เข้าใจอีก เพราะฉะนั้นก็ต้องพูดให้เข้าใจเราเป็นคนไทย ไทยแปลว่าอิสระ เดี่ยวเอ็งจะมานึกว่าคนไทยเป็นยังงัยอีก ไท-ยะหรือไทย(หัวเราะ) ไทยเป็นผู้อิสระจากอะไรคือไม่เป็นเมืองขึ้นไม่เป็นทาสของใครต้องว่าอย่างนี้ เอ็งอย่าไปคิดเป็นข้าใครนะใครมาจ้างเอ็งไปทำตามเขาเนอะเอ็งเป็นข้าเขาเนะ เขาเป็นเจ้าของนายเงินนายทุนอะไรพวกเนี่ย เอ็งอย่าไปโลกอยากได้ของเขาแล้วเอ็งก็จะไปเป็นข้าใครเนี่ย ในหลวงท่านให้วางโครงการพระราชดำริมากมายเป็นหลายพันโครงการเนี่ยทุกคนขยันขันแข็งก็ทำมาหากินก็ทุกคนมีความสุขมีความสงบสุขมีอยู่มีกินมีใช้ มีบารมีอีกเหลือมาทำบุญทำทานอีกเดี่ยวนานี้กว่าแหม! พอเพียงขนาดไหน(หัวเราะ)ขนาดเหลือมาทำบารมี อุปปบารมี ปรมัตถบารมี

ได้เอามาสร้างโบสถ์สร้างวิหารอะไรเนี่ยต้องใช้ปัจจัยทั้งนั้นเลยต้องว่าอย่างนี้แต่เราก็แลกมาด้วยหยาดเหงื่อแรงงานของเราเนี่ย ด้วยสติปัญญาของเราที่เรามีความขยันขันแข็ง เหมือนพระพุทธเจ้าว่า วิริเยณ ทุกขมจเจติ เนี่ยล่วงทุกข์ด้วยความเพียรเนี่ยเราเป็นทุกข์เพราะเรื่องอะไรเพราะไม่มีเงินใช้ไม่มีข้าวปลาอาหารกินเราพยายามปลูกข้าวปลูกผลหมากจากไม้ อะไรเนี่ยจะได้มีกินมีใช้เหลือกินเหลือใช้แล้วเราก็เอาไปขาย ขายมาได้แล้วเรามีกินมีใช้พอเพียงแล้วเราก็เอาไปทำบุญทำทานต่ออีกเนี่ยทั้งปัจจุบันทั้งอนาคตต้องว่าอย่างนี้ หมายถึงว่าปัจจุบันเราก็มีความสุข อนาคตเราก็มีความสุข เพราะเราก็มีศีลมีธรรมด้วยได้ถือกุศลประเทศชาติ พระพุทธศาสนา พระมหากษัตริย์ คำว่าถือกุศลต่อประเทศชาติอะไรเรามีศตางค์เสียภาษี(หัวเราะ)ในหลวงพระองค์ฉลาดต้องว่าอย่างนี้ ให้ประชากรราษฎรขยันขันแข็งทำมาหากินได้แล้ว การที่เราเสียภาษีเพื่ออะไรก็เพื่อจะไปจ้างหรือตัวแทนนั้นแหละเพราะพระองค์จะต้องให้ข้าราชการเงินเดือนหรือทหารตำรวจอะไรพวกเนี่ยเราต้องไปเสียให้เขามาดูแลรักษาถ้าตามปกติเราไม่มีทหารไม่มีตำรวจดูแลรักษาประเทศชาติเวลาข้าศึกศัตรูมาเราจะทำยังงัย จับทำเป็นปุยให้หมดพวกนี้(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นเนี่ยต้องเห็นคุณประโยชน์ของการที่เรามีพระเจ้าอยู่หัวมีทหารตำรวจแถมยังมีหมอมียาบาลอีกเวลาเราเจ็บไข้พระองค์ก็ช่วยเหลือถือกุศลก็มีโครงการอีกเยอะแยะมากมายเพื่ออะไรก็เพื่อความ สุขเพื่อความสงบสุขความสบายหายจากโรคภัยไข้เจ็บหายจากโรคเครียดโรคจิตเนี่ยพวกเนี่ยที่เราไปคิดกันไม่ถูกต้องนั้นแหละเพราะเราไม่เคยรู้ว่าในหลวงมีพระคุณอย่างไรแก่เราเนี่ย วันนี้อย่างไรของพระองค์หรือวันประสูติของพระองค์ ต้องพูดให้มากซะหน่อยเดี๋ยวจะนึกว่าเออ! ทำไมพระอาจารย์เนี่ยตามปกติเอาตามมาไม่ค่อยยุ่งเรื่องอะไรของใครทำอะไรต้องยอมรับความจริงว่าเนี่ยแม่เราอยู่ในพระพุทธศาสนาพระองค์ก็ยังมีพระราชทานแผ่นดินไว้เป็นพระพุทธบูชาพระอริยธรรมบูชาพระอริยสังฆบูชาอีกเหมือนที่พระองค์เขาเรียกวิสุตคามสีมาเนี่ยเป็นวัดเป็นอะไรแต่วัดเรายังไม่เป็นวัดสมบูรณ์แบบแต่เราก็อยู่ได้แล้วด้วยพระพุทธบารมี พระธรรมบารมี พระอริยสังฆบารมีแล้วบารมีของในหลวงอีกต้องว่าอย่างนี้แล้วก็บารมีที่ข้าราชการทหารตำรวจเนี่ยดูแลรักษาป่าไม้เนี่ยทำให้เขาอนุญาตให้เราอยู่ได้เราไม่ได้ทำผิดกฎหมายบ้านเมืองเราก็อยู่เย็นเป็นสุขแล้วก็มาแนะนำให้โยมรู้จักคุณของประเทศชาติพระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์ จะได้พัฒนาถาวรยาวไกลไปอีก โยมมีลูกมีหลานก็จะได้นแนะนำสั่งสอนว่าเออ! พระอาจารย์ท่านบอกไว้ระกอนี้เราไม่ค่อยได้สนใจไม่ได้รู้เรื่องเป็นคนป่าคนเขาคณดอยเนี่ย(หัวเราะ)ไม่มีการไปมาไม่สะดวกหรือมาไกลต้องว่าอย่างนี้ยังมาพึ่งเทศน์ฟังธรรมจะได้รู้เรื่องว่าทางโลกเป็นยังงัยทางธรรมเป็นยังงัย เนี่ยทางโลกเรามีอยู่มีกินเราก็เขาเรียกว่าสุขปนด้วยทุกข์ ขณะเราทำมาหากินเราก็ทำด้วยความทุกข์นะ ไม่ได้ทำด้วยความสุขเพราะอะไร? ต้องออกตากแดดตากฝนตากลมฝนแดดฝนฝาลมหนาวเนี่ย ทำกิจการงานทำหน้าที่เพราะฉะนั้นเนี่ยการประพฤติปฏิบัติของเราเนี่ยทำอยู่ที่ใจ จะนั่งอยู่ที่ร่มไม้ก็ได้อยู่ในบ้านเรือนก็ได้ไม่จำเป็นต้องไปนั่งตากฝนลมแดด(หัวเราะ)เนี่ยเพียงแต่ใจเราส่งไปเขาเรียก จรณจิต ทางเดินของใจเราเนี่ยคิดไปนั้นไปนี่แต่ต้องคิดว่าง เพราะใช้คิดทางโลกมันคิดมาหลายๆแล้วเสียพลังความรู้สึกนึกคิดจนแก่จนเจ็บจนตายกันไปเยอะแล้วปุ่ยาตายายเนี่ยคิดกันจนปวดหัวปวดกะโหลกคิดจนตัวตายไปเยอะแล้วต้องว่าอย่างนี้พวกเราไม่ว่างเนี่ย พระอาจารย์ต้องใช้ความว่าง ทำไม่จึงว่าต้องใช้ความว่าง? ก็พระองค์แสดงศีลแสดงทานก็เพื่อความว่างทั้งหมดเลย ทานให้แล้วก็ว่างหมดไปเราก็นึกถึงความว่างต่อไปเนี่ย ทำไมพระองค์จึงสอนพระพุทธเจ้าจึงสอนให้เราเนี่ยต้องให้ทาน ก่อนที่เราจะมีมาให้ทานเนี่ยเราไปตากฝนลมแดดแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีรวบรวมสตุงศตางค์ข้าวของเงินทองอะไรเนี่ย แล้วก็มาให้ทานเนี่ยเราจะเห็นความทุกข์ความยากความลำบากของเราเองนี้แหละ แล้วเราจะได้ไม่ไปโลกอยากได้ของใครฟรุ๊ๆเนี่ยความโลภตัวเนี่ยหมายถึงว่าเราไม่อยากได้ของใครฟรุ๊ๆ แต่ถ้าเราต้องการเนี่ยเพราะเรามีครอบครัวมีภาระจำเป็นรับผิดชอบหลายคนหลายปากหลายท้องเนี่ยเราต้องเรียก

สัมมาอาชีโวเราต้องขยันขันแข็งเพิ่มขึ้นจะได้เลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวของเราเนี่ยจึงจะถูกต้องไม่ใช่สัมมาอาชีโวอะไรก็โลกไปหมดเข้าใจผิดนั้นนะเดี๋ยวจะมาตำหนิพระพุทธศาสนาอีกว่าพระพุทธศาสนาไม่ได้เรื่องอีกสอนไม่ให้โลงอมมืออดตีนเป็นกาฝากสังคมอะไรใช้พวกนี้อับปริยัจฉาไรไม่รู้เรื่องหรือ ไม่เคยคิดไม่เคยนึกว่าพระพุทธศาสนาเนี่ยมีคุณประโยชน์มากมายประโยชน์ชาตินี้ประโยชน์ชาติหน้าประโยชน์อย่างยิ่งคือพระนิพพาน ถ้าตั้งตนอยู่ในศีลในทานแล้วเนี่ยให้ทานให้แล้วก็ว่างไปแล้วเราก็นึกถึงความว่างเป็นอารมณ์เขาเรียกว่าจาคานุสติกรรมฐาน การที่มีศีลละเว้นละเว้นความชั่วทางกายทางวาจาทางใจก็เพื่อให้อ่างกายกรรมไม่ฆ่าสัตว์ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตินอกใจในกาม วาจกรรมไม่พูดมุสวาทไม่พูดส่อเสียดพูดคำหยาบคายไม่พูดเพื่อเจ้าเพื่อหลวไหล มโนกรรมต้องไม่โลภอยากได้ของใครฟรุ๊ฟไม่พยายามใครๆล่วงเกินเราก็ดื้อให้เสียใจให้เสียใจไปไม่ยอมต่อเวรก่อกรรมให้ญาติชาตินี้ เราคิดว่ามันเป็นกรรมเป็นวิบากกรรมอาจจะไปเอาวัดเอาเปรียบเขามาเราจึงต้องได้รับทุกข์รับโทษถูกเอาเปรียบ เพราะฉะนั้นเราต้องฉลาดอย่างซื่ออย่างตรงถึงเราเอาเปรียบเขาได้ก็ไม่ควรทำ เพราะเราทำไปแล้วเรามีผลเป็นทุกข์เท่ากับก่อเวรแล้วเหมือนกับโดนใครถูกเอาเปรียบก็แค้นเราแล้วก็พยายามเราแล้วที่หลังเราไปจ้างเขามีสงานมีการเอาเงินเอาทองไปจ้างเขาก็ไม่ยอมได้ เขาเครียดเขาแค้นเราอยู่เราก็ดื้อขาดมิตรขาดสหายหรือขาดผู้ร่วมงานไปแล้วเนี่ยการงานของเราก็จะต้องหนักขึ้นเพิ่มขึ้นเป็นทุกข์ต้องทำคนเดียวแล้วเพราะเรามีใจเหี้ยมใจคับแคบต้องว่าอย่างนี้ มันก็มีทั้งผิดทั้งถูกโลกนี้ไม่มีใครถูกมาตลอดถ้าถูกตลอดปานนี้ไปนิพพานก่อนเอาตามอีกต้องว่าอย่างนี้ (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นต้องละเว้นให้หมดเลยละเว้นแล้วก็ว่าง ใจต้นเหตุที่จะทำให้ไม่ว่างคืออะไร? เนี่ยเราต้องถามจิตตัวเอง การที่ต้นเหตุที่ทำให้เราไม่ว่างก็คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ยแล้วเราก็ก่อให้เกิดความโลภอยากได้รูปมาไม่ได้รูปก็โกรธเนี่ย หลงๆในรูปกินไม่ได้นอนไม่หลับเห็นมัยฆ่าฟันกันไม่ว่าใครไม่ว่าผู้ดีจากจนชั้นแค้นอะไรก็มีปัญหาทั้งหมดฆ่ายกครัวอะไรก็ลงในหน้าหนังสือพิมพ์ลงข่าวอะไรเนี่ยๆต้นเหตุรูปหล่อรูปงามอะไรเนี่ย เสียงก็เหมือนกันไฟเพราะพริ้งขนาดไหนก็ต้องหาเงินหาทองไปซื้อมาแผ่นเสียงวิทยุอะไรเนี่ยทั้งนั้นเลยมีทุกขมีโทษเราต้องความสุขทางหูเราก็ไปซื้อไปฟังเพลงแล้วเราก็ต้องไปพิจารณาเปิดดังไปบ้างเปิดค่อยไปบ้างต้องโดนยกโทษอีกหรือเราไม่ชอบฟังเราเกิดไปชอบฟังเสียงเขาก็จะเสียเงินตีกันหัวร้างข้างแตกเรื่องไม่เป็นเรื่อง(หัวเราะ) ได้กลิ่นหอมกลิ่นเหม็นก็เหมือนกันนั่นแหละมีทุกขมีโทษมากมายเลยเนี่ยเรื่องอาหารการกินก็แย่งกันกินแย่งกันใช้ฆ่ากันตายเพราะการกินก็แย่งแย่งต้องว่าอย่างนี้ แย่งสัมผัสกันอีกกู้อ่อนกุนาวาก็เนี่ยความขึ้นอะไรต่อมิอะไรเนี่ยเหยียบกันตายโหงตายท่าแย่งแย่งอะไรอยากเที่ยวอยากเล่นเนี่ยอยากสัมผัสนั่นสัมผัสนี่เนี่ยตายกันทั้งนั้นนะต้นเหตุแห่งความประมาทพระพุทธเจ้าว่าประมาท ที่นี้พระองค์สอนว่าไม่ให้ประมาทไม่ให้ประมาทกับอะไร? ไม่ใช่ประมาทกับอนิจจัง ทุกขัง อนัตตานี้แหละอย่าให้มันอนิจจังไปเร็วเป็นทุกข์ไปเร็วอย่าให้มันอนัตตาไปเร็ว เราเป็นคนมีปัญหาต้องพิจารณาว่าทำอย่างไรจึงจะอนิจจังช้าลง เป็นทุกข์ช้าลง อนัตตาช้าลง แก่เจ็บตายช้าลงเนี่ยเราต้องเป็นคนมีศีลมีธรรมมีศีลก็คือละเว้นได้ มีธรรมก็คือทำจิตทำใจของเราให้สงบไม่พยายามเบียดเบียนไม่เห็นผิดจากคลองธรรมที่ชอบต้องว่าอย่างนี้ ให้อโหสิให้อภัยเขาแล้วเราก็กว้างต่อไป ให้เขามองไปคนเดียวให้เขาโมโหไปคนเดียวให้เขาโกรธไปคนเดียว เรา รู้ว่ากำลังนี้น้ำเตียวเราไม่ขวางทางเดียวเรือล่ม(หัวเราะ)เดียวไปมีเรื่องมีราวฆ่ากันล้มตายไม่เอาต้องให้ขันตอดกลั่นอดทนแล้วตอนนี้ เพราะฉะนั้นต้องเกี่ยวเนื่องกันเลยทั้งทานทั้งศีลเนกขัมมะอดใจปัญญาต้องใช้เหตุผลมากทุกเรื่องราวเหตุผลในรูปในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโผฏฐัพพะ ในธรรมารมณ์ก็คือปัญญานี้แหละ ปัญญาใครจะรู้เรื่องได้ยืนแต่เชื่อว่าปัญญาๆแต่ปัญญาที่แท้จริงคืออะไร ไม่รู้ ปัญญาที่แท้จริงคือเหตุผลที่ถูกต้อง เราทำจนชำนาญชำนาญเขาเรียกผู้ชำนาญงานคือญาณความรู้นั้นแหละให้รู้เอาไว้อย่างนี้ไม่ต้องไปหลับหูหลับตาเห็นนรกสวรรค์แล้วไปเรียกญาณนั้นญาณนี้ผู้มีปัญญา อย่าเพิ่งไปคิด ทำให้หลงติดอึดอีกมากมาย

สร้างกรรมทำชั่วกันทั้งอดีตทั้งปัจจุบันอีกผิดตัวผิดเมียกันไปยึดติดอดีต ความจริงแล้วมันเป็นเพียงแค่อารมณ์อดีตที่มันปรากฏอยู่ในใจเท่านั้นเอง ปัจจุบันนี้ไม่ใช่ต้องว่ามันเปลี่ยนสภาวะเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติเปลี่ยนฐานะความเป็นอยู่เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดนั้นแน่ แต่ที่นี้เราก็ต้องทำปัจจุบันของเราให้ว่างไว้ อดีตที่ผ่านมาแล้วที่สร้างกรรมทำผิดทำถูกอะไรก็ให้ว่างไปให้หมด อนาคตที่ยังไม่มาก็ให้มันว่างต่อไปอีกแล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์ด้วยความว่างนี้ เพราะฉะนั้นเอาความว่างนี้แหละเป็นบาทหรือก้าวต่อไป ก้าวไปพ้นไปเขาเรียกว่าวิมุตติหลุดพ้นต้องว่าอย่างนี้ เห็นมั๊ยวิมุตติเนี่ยง่ายเหลือเกินไม่ใช่ของยากเลยเนี่ยเพียงแต่เดินผ่านไปหรือเห็นรูปแล้วเราก็ผ่านรูปก็พ้นจากรูปไปแล้ว ได้ยินเสียงผ่านเสียงไปแล้วก็พ้นเสียงไปแล้ว ได้กลิ่นพ้นกลิ่นก็ผ่านไป ได้รสรู้รสก็ผ่านไป แล้วเลยลื่นไปแล้วเดี๋ยวก็ไปจับถ่ายเป็นอุจจาระปัสสาวะก็ผ่านไป สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งเดี๋ยวก็ผ่านไป เนี่ยวิมุตติทั้งนั้นเลย เนี่ยจิตรับรู้ธรรมารมณ์รับรู้รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์นี่ก็ผ่านไปแล้วรับรู้แต่ละเรื่องรับรู้รูปก็ผ่านรูป รับรู้เสียงก็ผ่านเสียง รับรู้กลิ่นก็ผ่านกลิ่น รับรู้รสก็ผ่านรส รับรู้สัมผัสก็ผ่านสัมผัส รับรู้ธรรมารมณ์ก็ผ่านธรรมารมณ์เนี่ยวิมุตติหลุดพ้น แหม! นึกว่าวิมุตติอย่างนั้นอย่างนี้อ่าไปเชื่อเลยพวกโยมเนี่ยโดนหลอก พวกโยมเนี่ยวิมุตติกันมาเท่าไรเนี่ยโยมก็ยังไม่รู้จักเลยเนี่ยต้องมากำชับกำชาเนี่ยคนละกี่ปีมาแล้วเนี่ยผ่านมาแล้ววิมุตติมาทั้งนั้นแน่(หัวเราะ)อุปาทานยึดติดก็เลยเป็นทุกข์ถ้ามันว่างไปแล้วก็ไม่มีความว่างแล้วเนี่ยต้องรู้แบบนี้พวกเราเนี่ยวิมุตติกันมากมายเลย วิมุตติจากบ้านมาแล้วเนี่ย จากสามีภรรยาอะไรไม่ได้เนี่ย ไม่ได้เนี่ยคิดวิมุตติจากพ่อแม่พี่น้องลูกเมียทรัพย์สินสมบัติอะไรตอนเนี่ยมานั่งจิกปอกฟิงอาดมาอยู่เนี่ย วิมุตติมาแล้วยังไม่รู้จัก วิมุตติอีกเดี๋ยวจะมาแหม! วิมุตติเป็นยังงัยอีก(หัวเราะ)วิมุตติก็คือหลุดพ้นหรือว่าง ว่างมาแล้วที่นี้เราก็กังวลความว่างต่อไป ภาวนาๆคือภาวนาให้มีความว่างมากขึ้นเออ! ตอนนั้นเขาไปปฏิบัติอยู่๗วันเนี่ยมาอยู่วัดมาฟังอาดมา๗วันเนี่ยวิมุตติมา๗วันแล้วเออ! ที่นี้เรากลับไปบ้านก็เออ! ที่นี้พ้นมาจากวัดนี้ทั้งวัดทั้งบ้านเลยนั้นแน่ทั้งโลกทั้งธรรมก็ให้ว่างไปให้ว่างบริสุทธิ์ทั้งภายในภายนอก เนี่ยวิมุตติได้ง่ายๆแบบเนี่ยทำไมโยมไปดักดานโดนพระโง่งๆอะไรที่ๆไม่รู้จักศีลธรรมอะไรไม่เข้าถึงศีลถึงธรรมไม่เอาความง่ายมาสอนพวกโยมเนี่ยโยมเหมือนตาสีตาสาแต่โยมมีบุญรู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ในบ้านในเมืองเนี่ยมันรู้แน่แต่มันไม่ได้และมันไม่มีความว่างด้วยเพราะมันไม่ได้พิจารณาความว่างเพราะไม่มีใครมาชี้ความว่างให้รู้ความวิมุตติให้รู้ เฮ้ย! วิมุตติหลุดพ้นเนี่ยไม่ใช่ของยากเลยเนี่ย(หัวเราะ) ฟิงอาดมาแล้วโยมก็เฮ้ย! ไม่ใช่ของยากเลยเราเนี่ยดักดานไปเชื่อของคนนั้นของคนนี้ไปทั่วประเทศทั่วโลกบางคนไปถึงต่างประเทศโน้นนะดักดานถึงต่างประเทศโน้น แล้วก็ไม่เื่ออะไรก็มาทุกข์อย่างเก่าทุกหมัดเงินหมัดทองไปแล้วบางคนก็เอาโรคเอาภัยกลับมาอีกกินไม่ได้นอนไม่หลับอีกโรคภัยเบียดเบียนยืน เดิน นั่ง นอนไม่เป็นสุขไปคิดทุกข์ภาคเหนือเขาบอกดขององอด นี่นั่งแล้วนั่งอีกพลิกไปพลิกมาอยู่อย่างนั้นแหละเนี่ยแล้วก็ไม่ได้อะไรไม่ได้พิจารณาอะไรเนี่ยวิมุตติหลุดพ้นง่ายๆเนี่ยสั่งสมความว่างไว้แล้วมันก็จะพ้นไปเรื่อยๆไม่เห็นยากเลยเอาความว่างเป็นบาทความว่างนั้นแหละเป็นมรรค มรรคคือหนทางที่เข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ที่แท้จริงง่ายๆอย่างเนี่ยต้องมาบอกพวกโยมนี่ เนี่ยพวกนี้ถือว่ายังมีบุญมาฟังมาหาอาดมาเนี่ยอาดมาก็ว่างแล้วก็เอาความว่างเหล่านั้นมาสอนพวกโยมอีกว่าว่างยังงัย เดี่ยวพระอาจารย์ก็ว่าว่างๆ ว่างเป็นยังงัยคะ มันยากเหลือเกินเนี่ยๆพวกโยมเนี่ยเคยมาเถียงอาดมาว่าพระอาจารย์ยากเหลือเกินเนี่ย พระอาจารย์ต้องถามโยมว่าโยมเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวเลี้ยงภรรยาสามีเลี้ยงลูกให้อยู่ในโอวาทกับการทำจิตให้ว่างอันไหนยากกว่า โยมก็ตอบอาดมาไม่ได้โยมก็ต้องว่าทำจิตให้ว่างนั้นแหละง่ายกว่า เนี่ยอาดมาสอนความว่างง่ายๆหรือเรียกว่าสุญญตสมาธิความตั้งใจมั่นกับความว่างสมาธิแปลว่าความตั้งใจมั่นคือตั้งใจมั่นกับความว่าง เห็นอะไรได้ยินอะไรได้กลิ่นอะไรได้รสอะไรได้สัมผัสอะไรได้รู้สึก ว่างให้หมดเลยว่าง ถ้าเป็นอนัตตสัญญาที่ว่างจากความรู้สึกนึกคิดว่างจากความจำทุกชนิดเลย ใสนี้จำมาไว้

เป็นขยะอารมณ์มะเรื่องอารมณ์มากมายเลยแล้วก็มาเดือดร้อนไวยววยร้องห่มร้องไห้ตีอกชกตัวฆ่ากันทำร้ายกันอย่าร้างกันเนี่ยเพราะความจำตัวเนี่ยเห็นทุกซึ่เห็นโทษ อนัตตสัญญาความจำได้หมายความว่า ว่างอันนี้เราไม่จำอย่างอื่นแล้วเนี่ยให้ว่างจากความจำอีกให้ว่างจากความรู้อีกเนี่ยเวลาจะนิพพานต้องว่างจากความรู้อีก ความว่างไม่มีตัว ความว่างไม่มีเมีย ความว่างไม่มีพ่อแม่ไม่มีแม่ไม่มีทรัพย์สินสมบัติใดๆเนี่ยความว่างเนี่ยต้องให้มันดับว่างไปเลยเนี่ยจึงเข้าถึงนิพพานตัวจริงที่บอกแล้วว่าสัมมาทิฎฐิเห็นชอบก็ไม่มีความเห็นแล้วต้องว่างจากความเห็นแล้วเห็นมามากแล้วเห็นอะไรก็ชอบๆว่าทุกซึ่ที่นั่นนะชอบทุกซึ่ที่นั่นนะ สัมมาสังกัปปไปดำริชอบก็ดำริเรื่องนั้นเรื่องนี้ก็ดำริเรื่องทุกซึ่หาเรื่องทุกซึ่ใส่ตัว สัมมาวาจาพูดจาชอบก็มีแต่เรื่องราวพูดซัดหูเขาบ้างทำให้เขาไม่สบายอกสบายใจบ้าง ก่อวณเข้าบ้างเนี่ยว่างให้หมด เห็นไหมมีโทษ สัมมากัมมันโตการงานชอบทั้งวันทั้งคืนไม่รู้จักหลับจักนอนก็เสร็จ ว่างต้องว่างจากการงานอีก ว่างจากสัมมาอาชีโวอีกอาชีพชอบๆอะไรเนี่ยเคยรำเคยววยทั้งถูกศีลถูกกรรมผิดศีลผิดกรรมผิดกฎหมายบ้านเมืองเล็กให้หมดว่างให้หมดไม่ว่าชนิดใดเนี่ย ความเพียรชนิดใดเนี่ยต้องว่าหมดเลยเนี่ยเขาจะไปนิพพานแล้วถึงกาลสมัยนอนรอความตายเหมือนกับที่เราป่วยเนี่ยหรือนั่งป่วยยืนป่วยนอนป่วยเนี่ยว่างให้หมดเลยไม่ต้องนึกถึงยีน เดีน นั้ นอนเลยให้มันว่างไปอย่างเดียว พอมันมีอะไรขึ้นมาไหลขึ้นมาที่ว่างชุ่มมัน (หัวเราะ) เหมือนกับที่โยมเคยชู้คนนั้นคนนี้นั้นนะ โกรธคนนั้นคนนี้นั้นนะ ใจพวกแสดงฤทธาศักดาอานุภาพความโกรธ(หัวเราะ)ว่างให้หมดแล้วเราก็จะพบความสุขสงบสุขสันตสุขนั้นนะ นิพพานัง ปรมัง สุขังในปัจจุบันเนี่ยเพราะจิตเราว่างไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเลยต้องว่าอย่างนี้นั้นก็เป็นสุข ยืนก็เป็นสุข เดินก็เป็นสุข นอนก็เป็นสุขสุขเกิดจากความว่างนั้นนะนิรามิตสุขเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเราก็ฝึกเนี่ยวิมุตติไปตั้งเยอะแยะแล้วยังไม่รู้จักวิมุตติอีก พวกนี้ถ้าเกาะกะโหลกได้แล้วมันรู้เนี่ยโยมเนี่ยโยมเจ็บตึกว่าเกาะกะโหลกแล้วจะได้หยุด(หัวเราะ)หยุดคิดหยุดนึกซะทีแล้วมันก็จะได้ว่างนั้นนะ สัมมาสติก็ระลึกชอบไอนี้ตัดทิ้งเลยระลึกมามากแล้วระลึกถึงคนนั้นคนนั้นทั้งดีทั้งชั่วเนี่ยฟุ้งซ่านกินไม่ได้นอนไม่หลับอีกมากมายก่อกวนจิตใจเนี่ย ว่าง ไม่เอาแล้ว ระลึกมาตั้งมากมายแล้วจนแก่จนเฒ่าตั้งแต่เด็กจนหนุ่มจนสาวอะไรระลึกถึงคนนั้นคนนั้นแล้วก็ทุกซึ่จิตไม่ว่าง สัมมาสมาธิตั้งใจมันชอบก็ตั้งใจมันกับความว่างอย่างเดียวกันตั้งใจมันเพื่อพระนิพพานอย่างเดียวเนี่ยจึงจะไปนิพพานได้ ใจพวกชอบๆอะไรเนี่ย สัมมาทิฎฐิเห็นดำริชอบวาจาชอบการงานชอบอาชีพชอบเพียรชอบระลึกชอบตั้งใจมันกับอันนั้นอันนี้ชอบๆไปนิพพานไม่ได้หรือทำให้รู้ไว้ด้วย คุณอาจารย์ท่านก็อุตสาหะพยายามแต่ท่านก็เข้าไม่ถึงผู้แต่งตำราเนี่ยต้องว่าผู้แต่งตำราเข้าไม่ถึงจึงไม่สามารถฟังธงพระอาจารย์เนี่ยเอาของยากมาเป็นของง่ายเนี่ยแสดงวิมุตติได้ง่ายๆเนี่ยจำไว้ชึ้ ยีน เดีน นั้ นอน นั้ เป็นยีนยีนเป็นเดินเดินเป็นนอนอะไรเนี่ยก็ว่างแล้วเนี่ยวิมุตติทั้งนั้นเลยเดี๋ยวก็นึกว่าวิมุตติเป็นยังงัยอีกคะ(หัวเราะ)อาตมาต้องหัวเราะใส่โยมแล้ว โยมว่างมาจากบ้านโยมก็ยังไม่รู้ตัวเลยว่าโยมว่างดยมวิมุตติมาแล้วแต่โยมก็ยังไม่รู้จักวิมุตติเนี่ยต้องมาบอกอีก ต้องมาทำความเข้าใจกับวิมุตติอีกความว่างอันนี้แล้วเราก็ไม่ต้องวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งแล้วเพราะอะไร? เพราะรู้ความจริงแล้ว รู้ความจริงแล้วว่าอ้อ! เป็นอย่างนี้เองแล้วเราชอบว่างหรือไม่ชอบว่างบางคนชอบว่างซะจนชู้เกียจเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ชู้เกียจแล้วมันก็ว่างไม่มีอะไรกินไม่มีอะไรใช้ก็ยุ่งอีก แต่ต้องรู้จักหน้าที่เลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัว เพราะเราเกิดมาที่อาตมาสอนแล้วบอกแล้วว่าทุกคนเกิดมาต้องมาทำหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นบุตรภรรยาสามีเป็นครูเป็นอาจารย์เป็นหมอเป็นคนใช้เป็นทหารตำรวจเป็นพระเจ้าแผ่นดินต้องเป็นหน้าที่ต้องทำไปตามหน้าที่เรามีหน้าที่อะไรต้องทำอันนั้นแล้วทุกคนเกิดมาต้องมาใช้กรรมกายกรรมเมื่อตื่นต้องทำงาน วจีกรรมปากต้องพูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ไม่เป็นประโยชน์ไม่พูดพูดแล้วเราก็ต้องไม่พูดแล้วเราก็ต้องทำเพราะฉะนั้นเราทำดีว่าพูดพูดแล้วอาจจะไม่ถูกใจเขาแล้วทำให้เขาแกล้งเรามากขึ้นเราต้องรู้จักพูดสิ่งที่เป็นประโยชน์นั้นแหละจึงจะเข้าท่าหน่อย มโนกรรมต้องไม่โลภอยากได้ของใครฟรีๆ

ไม่เอา เราแลกมาด้วยการงานหยาดเหงื่อแรงงานเป็นสัมมาอาชีวินี่แหละเป็นจุดมุ่งหมายของ พระพุทธเจ้าที่ว่าสัมมาอาชีโวต้องว่าอย่างนี้คือสอนต้องรู้จักแยกกันเลยอันไหนเป็นอะไรเนี่ย ถ้าเราไม่มีปัญหาเรา ก็มลายไปนี่ก็ไม่ได้แยกแยะไม่ถูกแล้วเราก็ไปเข้าใจผิดพระพุทธศาสนาอีกเนี่ยใจง่าดักดานกันมา ครูบาอาจารย์ ทั้งหลายเนี่ยตั้งแต่เป็นพันๆปีมาแล้วที่เข้าถึงก็มีไม่เข้าถึงก็มีเนี่ยเพราะอะไร เพราะความซึ่เกียจหรือความขยันของ แต่ละคนที่ขยันพิจารณาใช้สติใช้ปัญญาตามแนวทางของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่ได้มาบวช บวชเข้ามาแล้วมากินมา นอนฟรีๆยังเนี่ยให้ตายต้องตกนรกแน่นอนเลยเนี่ยเพราะอะไร? เพราะข้าวทุกเมล็ดเนี่ยสมบุรณ์ด้วยบารมีนะให้รู้ ไร่ด้วยกว่าเขาจะปลูกขึ้นมาเนี่ยเขาต้องว่านต้องคราดต้องดำเอากำจัดหญ้าออกไปเนี่ย ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขานี่มีพร้อมหมดเลยให้รู้เอาไว้ แล้วก็ไม่ใช่เมล็ดเดียว เวลาไปปลูกแล้วมันงอกงามมาเป็น หลายเมล็ดเป็นรวงๆเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอย่าไปดูถูกข้าวเมล็ดเดียวนะเวลาจะกินอะไรก็ไมทนาสาธุ ด้วยกับบารมี อุบารมี ปรมัตถบารมีของเขาที่เขาสร้างเขาทำมาทั้งผู้สร้างผู้ทำผู้ถวายเนี่ยอาตมาไมทนาทุกวันนะ ไม่เคยลบหลู่ดูหมิ่น ถ้าเรายังมีความประมาทอยู่เดี๋ยวมะเกิดเป็นเนื้อเป็นปลาให้เขากินนะต้องว่าอย่างนี้กินเขา ฟรีๆกินเขาอย่างอ่อยๆ(หัวเราะ)ต้องหัวเราะใส่หัวโยมหน่อยเดียวโยมต้องไปกินเซลล์ชวนชิมอย่างนั้นอย่างนี้แต่ว่า กินเวรกินกรรมต้องว่าอย่างนี้มีเวรมีกรรมเดี๋ยวมะต้องถูกกินบ้างเพราะฉะนั้นเราต้องไม่ประมาทต้องไมทนาสาธุจะ เป็นสัตว์ไม่ว่าวัวไม่ว่าควายเปิดไก่อหมูอะไรเออ! ขอโทษสิเอ็งข้ากินแล้วข้าไปทำความดีใดๆขอให้อีงมีส่วนแห่ง ความดีเนี่ย ไม่ใช่กินจนกินเจอะไรไม่ให้กินวัวควายอะไรจะไปไหนได้ยังมามงายอะไรยังมายกโทษอะไรเขาก็ก้อ ใจพวกเนี่ย โคนหลอกทั้งนั้นแหละพระพุทธเจ้ายังไม่อนุญาตเลยพระเทวทัตขอให้กินเจขอให้พระทั้งหมดกินเจ พระองค์ไม่อนุญาต ทำไมพระองค์จึงไม่อนุญาต ถ้าพระองค์ตรัสคำไหนก็เป็นเช่นนั้นเลยอนุญาตก็คืออนุญาตไม่ อนุญาตก็คือไม่อนุญาตเป็นอมตะธรรมเลย พระองค์ทรงเห็นว่าอนาคตมันก็อาจจะมีทุกภิกขัยข้าวยากหามากแพง เกิดศึกสงครามแล้วโยมจะไปเอาอะไรกินเนี่ยให้รอดตัวรอดตายไปวันๆก็พอแล้วยังจะอะไรกันนักหนาอีกเนี่ย อาตมายังนึกถึงชาวอีสานที่เขาว่าตำน้ำกินเนี่ยเวลาเรานึกคิดขึ้นมาเนี่ยน้ำจะกินก็ยังไม่จะมีจะอาบก็ยังไม่จะมีเลยจะไป รอดผัดรดหญ้าอะไรเนี่ยวัวควายก็ยังไม่เนี่ยผมชอบเหลือแต่ชีโครงอย่างเนี่ยนำสงสารทั้งนั้นนะแล้วสงสารมันก็ สงสารตัวเองๆก็ทุกข์ยากลำบากเพราะฉะนั้นเราก็กินเพื่อประทังชีวิตเท่านั้นแหละไม่มีโทษเลยเพราะเราทำมาหา กินอย่างซื่ออย่างตรงเรามีเวรมีกรรมเพราะฉะนั้นเราได้รับทุกขวิบโทษในการเกิดมามีเวรมีกรรมคนทุกข์คนจนแล้ว เราต้องคิดว่าเราเนี่ยกำลังใช้กรรมเวรวิบากกรรมเวรในอดีตชาติเราจะได้ไม่ทุกข์ว่าเออ! ฎุกำลังใช้เวรใช้กรรม เหมือนกับพระที่ต้องไปปริวาสกรรมหรืออะไรมีโทษอะไรพวกเนี่ยหรือพวกโยมเนี่ยเขาจับเข้าคุกเข้าตารางเพื่ออะไร ทำไมเขาจึงต้องจับเข้าคุกเข้าตาราง เขาให้ว่างจากการติดต่อกันหมดเลย ความจริงเขาปรารถนาให้เรว่างนะนั่น นะ(หัวเราะ)แต่เราไม่รู้จักรเราไปมีความทุกข์กับเมื่อเราอยู่ในกรงขังแล้ว อาตมาเนี่ยเคยขังตัวเองก่อนเนี่ยอาตมาไป ปฏิบัติที่ลพบุรีสำนักฯชวนพวงพุทธเนี่ยอาตมาสั่งโยมไว้เลยบอกได้เวลารุ่งขึ้นมาอาตมาต้องไปบิณฑบาตตรียมม ต้องมาไขให้อาตมานะพออาตมาบิณฑบาตเสร็จก็แบ่งไว้พอฉันแล้วก็ให้เขาไปหมดปิดไว้เลยอย่าให้ใครเขามา กวนอาตมาเนี่ยแล้วอาตมาก็พิจารณาธรรมเหมือนนักโทษเนี่ยเขาห้ามเยี่ยมห้ามประกันแล้วเพื่ออะไร? เพื่อให้เรา ว่างไม่ให้ติดต่อกับใครเนี่ยจิตของเราจะได้รับรู้ว่เออ! เนี่ยจิตเราว่าง จิตของเราเป็นอิสระแต่ว่าขังกายไว้ไม่ให้ไป ไหนสังคมสมาคมพบปะพูดจากับใครเนี่ย อาตมาเนี่ยยังเคยแสดงธรรม ธรรมะติดคุก(หัวเราะ)คือความว่างนี้แหละให้โยมรู้ไว้เถอะเอามาใช้ประโยชน์ที่นี้โยมก็เอาบ้างสิมาเลียนแบบอาตมาทำยังงัย ทุกข์ขึ้นมาช่างในห้อง ตัวเองนั้นแหละว่างๆแล้วเราเสือกโลกเราเสือกโกรธ หลงนี่เราทำความผิดให้แก่ตัวเองทำความผิดให้แก่ญาติพี่น้องแก่ครอบครัวนี้ทำให้เขาเป็นทุกข์เป็นกังวลแทนที่จะไปเล่นการพนันไปกินเหล้าเมายาไปเที่ยวเตร่ที่นั่นที่นี้เข้า

ห้องข้างตัวเอง ไม่เอา ติดคุก บอกเดี่ยวจะออกไปทำผิดมากกว่านั้นเสียเงินเสียทองอีกครอบครัวเป็นทุกข์
อีกนี่ต้องเอามาใช้แบบนี้ แล้วเราก็จะได้เป็นสุขสงบสุขไปตลอด รู้จักผ่อนหนักเป็นเบา เบาเป็นหายได้ว่าเออ!
เราต้องรู้จักข่มใจต้องมีขันติความอดทน โสรัจจะความสงบเสงี่ยม ทีนี้ถ้าเราจะเอามาเป็นมรรคเป็นหนทางก็ได้ ตา
เห็นรูปก็อดทนไว้ สงบเสงี่ยมไว้ ไม่ต้องไปยุ่งกับรูป เราก็ว่างจากรูปได้ หูได้ยินเสียงก็อดทนไว้สงบเสงี่ยมไว้
ไม่ต้องไปยุ่งกับเสียงแล้วมันก็ว่างจากเสียงได้ จมูกได้กลิ่นก็อดทนไว้สงบเสงี่ยมไว้ไม่ต้องไปยุ่งกับกลิ่นแล้วเราก็ว่าง
จากกลิ่นได้ เมื่อเราอุระเราก็ขันติอดทนไว้ไม่งั้นต้องกิน แทนที่กินขามเดียวไม่อิ่มเดี๋ยวมันกินสองสามสี่อีก
(หัวเราะ)เราก็สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ให้มีปัญหาในการกินนี่แล้วเราก็ว่างจากรสไม่มีปัญหาในการกิน สัมผัสๆเย็น
ร้อนอ่อนแข็งอะไรก็ช่างเราก็รู้แล้วก็อดทนไว้เราก็สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ยุ่งหรือว่างจากสัมผัสได้ใจเราได้รู้
ธรรมารมณ์แล้วอันใดอันหนึ่งแล้วเราก็อดทนไว้สงบเสงี่ยมไว้แล้วจิตเราก็จะว่างจากธรรมารมณ์เหล่านั้น
ได้เนี่ยว่างก็คือวิมุตติหลุดพ้นจำไว้สังขมิวตติหลุดพ้นไว้ให้ได้ยิน เดิน นั่ง นอนเนี่ยไม่ใช่ของยากไต่ยากก็เพราะไม่
มีผู้รู้ที่มาแนะนำสั่งสอนอุปาทานยึดติดว่าเหม! วิปัสสนาอย่างนั้นวิปัสสนาแบบนี้พระอาจารย์ว่าटकदान
วิปัสสนาเนี่ยให้โยมเห็นง่ายๆไปก่อนพอเห็นแล้วรู้แล้วมันก็ว่างแล้วเนี่ยวิปัสสนาญาณตัวจริง ตาเห็นรูปก็เบื่อ
หน่ายในรูป เบื่อหน่ายก็คือนิพพิทาญาณเลยต้องว่าอย่างนี้ ได้ยินเสียงก็เบื่อหน่ายกู่ฟังมาเยอะแยะแล้วเบื่อหน่าย
(หัวเราะ)แต่อย่ามาเบื่อหน่ายอาตมานะเดี๋ยวอาตมาไม่เทศน์ให้โยมฟัง อาตมาก็ว่าง เนี่ยต้องรู้ความเป็นจริงอย่าง
เนี่ยนิพพิทาญาณเบื่อหน่าย เนี่ยเป็นวิปัสสนาญาณเนี่ยอาตมาเนี่ยสอนวิปัสสนาญาณตัวจริงนะ ตาเห็นรูปเบื่อ
หน่ายรูป หูได้ยินเสียงก็เบื่อหน่ายเสียง จมูกได้กลิ่นเบื่อหน่ายกลิ่น ลิ้นได้รู้รสเบื่อหน่ายรส กายได้สัมผัสเบื่อหน่าย
สัมผัส ใจได้รับรู้ธรรมารมณ์เบื่อหน่ายธรรมารมณ์เนี่ยวิปัสสนาญาณ ผ่าน ไม่ไปสนใจไม่ไปยุ่งอะไรกับสิ่งเหล่านั้น
แหละ คำว่าเบื่อหน่ายก็คือไม่เข้าไปใกล้เดี๋ยวเอ๊ะ! เบื่อหน่ายอะไรพระอาจารย์บอกว่าเบื่อหน่ายแล้วถามโยมว่าถ้า
โยมไม่เบื่อหน่ายแล้วโยมจะใกล้มันไหมเนี่ย(หัวเราะ)เพราะเบื่อหน่ายแล้วดูเห็นหน้ามึงแล้วกูก็เบื่อหน่ายต้องว่า
อย่างนี้(หัวเราะ)ได้ยินเสียงมึงเดี๋ยวก็มาบ่นกูกูก็เบื่อหน่าย(หัวเราะ)เยอะแยะเลยเนี่ยนิพพิทาญาณตัวจริงไม่
ต้องไปหาอะไรที่หน่งๆเนี่ยให้ให้รู้ชะก่อนเรียนรู้ง่ายๆไม่ต้องไปเอายากวิปัสสนาญาณนั้นญาณนี้ญาณก็คือ
ความรู้มันแหละ ถ้าโยมไม่รู้โยมก็โง่แล้วต้องว่าอย่างนี้ญาณก็คือความรู้ ทีนี้เรารู้แล้วเราละเราไม่ได้ยึดติดอุปาทาน
ในสิ่งต่างๆเราจะได้ไม่อยู่ในใจเราใจเราก็จะว่างจากธรรมารมณ์ทั้งหมดเลยใจว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส
โณฐัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ยวิปัสสนาญาณง่ายๆเนี่ยสอนง่ายๆพื้นฐานเนี่ยเอาให้ได้ว่างให้ได้ว่างเล็กน้อยให้ได้
กูกะโลกก็เฮ้ย! ว่างจากโลกจะโกรธก็ว่างจากโกรธจะหลงอะไรก็ว่างจากหลงเนี่ยต้องให้ว่างแบบนี้จะมีโรคะ โมหะ
มานะ ทิฏฐิกิถ้าใจเราว่างแล้วไม่สนใจไปพวกนี้เห็นก็เฉยๆไม่มีอารมณ์ที่จะมาเหนือใจเราได้เนี่ยจิตเราอยู่เหนือ
อารมณ์จิตเราก็อยู่เหนืออาสวะแล้วว่างแล้วจิตอยู่เหนือเวทนาแล้วเพราะไม่เป็นสุขกับรูป เสียง กลิ่น รส โณฐัพพะ
ธรรมารมณ์ ไม่เป็นทุกข์กับรูป เสียง กลิ่น รส โณฐัพพะ ธรรมารมณ์เห็นมียี้ ไม่ดีใจกับรูป เสียง กลิ่น รส
โณฐัพพะ ธรรมารมณ์เนี่ยต้องเอาเป็นฉากๆไปอย่างเนี่ย แล้วเราก็จะได้ว่าง แล้วก็ไม่มีทุกข์กับรูป เสียง กลิ่น รส
โณฐัพพะ ธรรมารมณ์แล้วก็ไม่ต้องอุเบกขาจากรูป เสียง กลิ่น รส โณฐัพพะ ธรรมารมณ์เพราะอะไร? เพราะว่าง
จากอารมณ์แล้วอุเบกขาไม่ต้องใช้เพราะเป็นอัตโนมัติ อุเบกขานี้ต้องข่มใจให้มันว่าง เพราะอะไรจึงต้องข่มใจ
เพราะจิตมันมีอารมณ์อยู่ ถ้าจิตมันไม่มีอารมณ์แล้วเห็นมันก็ผ่านได้ยินก็ผ่าน ได้กลิ่นก็ผ่าน ได้รู้รสก็ผ่าน ได้สัมผัส
ก็ผ่าน ได้รู้ธรรมารมณ์ก็ผ่านแล้วก็ไม่ต้องอุเบกขาอะไรเลยรู้แล้วละ รู้แล้วว่าง รู้แล้วผ่าน ผ่านแล้วก็พ้นแล้วก็ดับไป
เลยไม่ต้องไปนึกไปคิดถึงมันอีกเนี่ยง่ายยูนิน เดิน นั่ง นอนก็ฝึกได้ไม่ใช่ของลึกลับซับซ้อนอะไรไม่ต้องไปเสียสตง
สตางค์อะไรไม่ต้องไปโดนพระหลอกเรียรายอีก ให้โยมรู้ไว้เนาะว่าอาตมาอยู่เนี่ยเกือบยี่สิบปีแล้วนะไม่เคย

ปรารถนาต้องการอะไรจากโยมเลยเนี่ยมีแต่พูดความจริงให้โยมฟังรู้ ก่อนนี้มีใครไปใครมาสงเคราะห์ เรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่เดี๋ยวนี้เอาตามารู้แล้วแก่เฒ่าแล้วไม่เอาแล้วเลิกเสียเวลาต้องให้มารู้คำสอนไว้ว่าพระอาจารย์มีความสามารถสั่งสอนอะไรได้แค่ไหนเดี๋ยวมานึกว่าพระอาจารย์ทำอะไรอย่างนั้นอย่างนี้อะไรที่คนอื่นทำไม่ได้ก็เพราะไม่ได้ฝึกมาก็ทำไม่ได้แต่เอาตามาเนี่ยฝึกมาตลอดตั้งแต่เด็กจนกระทั่งปุ่นนี้แล้วต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องใส่ใจอย่าเป็นทุกข์กับสิ่งต่างๆเราจะได้อะไรไม่ไปกับสิ่งเหล่านั้นแล้วเราก็ผ่านพ้นวิมุตติหลุดพ้นความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ มานะ ทิฏฐิ ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ไม่มีเนี่ยเราว่างแล้ววิมุตติแล้วไม่ต้องรอให้คนอื่นคนนี่เอ๊ะ! ฉันทปฏิบัติอย่างเนี่ยมันไปขึ้นไหนอย่างนั้นอย่างนี้ไปสอบอารมณ์ ไล่สอบอารมณ์เนี่ยถ้ายังมีอารมณ์เนี่ยยังไปนิพพานไม่ได้หรอกไปมั่วสอบนั้นสอบนี้ว่างอย่างเดียวเนี่ยไม่ต้องมีใครสอบเนี่ยพระพุทธเจ้าว่าปัจจุตังรู้ได้เฉพาะตนเองไม่ต้องไปถามใคร ถ้ายังมีวาทมนั้นคนนั้นนะผิด ทำไม่จึงผิด เพราะยังไม่แน่ใจในการประพฤติปฏิบัติตนเองเลยสี่ลัพพตปรามาส เกิดแล้วขณะนั้น ขณะที่ยังไม่ไปให้เขาสอบนั้นแหละสี่ลัพพตปรามาส ไม่แน่ใจแล้ว(หัวเราะ) สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สี่ลัพพตปรามาส เนี่ยโสดาบันยังไม่ได้เลย พวกเนี่ยเพราะฉะนั้นอย่าไปยึดติดเอาเนี่ยอย่างที่เขาทำกันอย่างนั้นอย่างนี้เขาสร้างขึ้นมาเพื่อดูแลเป็นของยากแล้วมันก็หาอยู่หากินกัน หลอกหลวงเขาอีกต่างหาก เนี่ยเอาตามาต้องบอกความจริงโยมอย่างเนี่ยแล้วไม่ต้องโดนหลอก เราถึงทุกข์ขี้ยากยิ่งจนยิ่งลำบากก็ถูกเรียกรายอีกถูกอย่างนั้นอย่างนี้อีกแยะเลยต้องว่าอย่างนี้โดนซ้ำเติมโดนเหยียบย้ำอีกเพราะฉะนั้นเนี่ยต้องพูดให้รู้ไว้จะได้ไม่โดนหลอกจะได้มีปัญญาว่าเออ! พระอาจารย์พูดแล้วบอกแล้วเนี่ยท่านก็ไม่ต้องการอะไรจากเราเลยเนี่ยท่านต้องการให้เรารู้เรื่องศีลเรื่องธรรมตามความจริงของพระพุทธเจ้าว่าอริยสัจจะความจริงอันประเสริฐคือต้องจริงแบบเนี่ยจริงแล้วว่างจริงแล้ววิมุตติหลุดพ้นไปเลยนั้นแหละจึงจะเป็นอริยสัจจะความจริงอันประเสริฐเนี่ยเอาตามาบอกความจริงอันประเสริฐแก่พวกโยมนะไม่ใช่ธรรมะกึ่งก็อก(หัวเราะ) หรือนิดหน่อยนะต้องบอกอย่างนี้สอนอย่างสูงสุดเลยแต่ว่าเป็นพื้นมากเนี่ยเขาเรียกว่ามุตโตทัยนะเนี่ยทำของอยากให้เป็นของง่ายหรือข้ามไปข้ามมาเนี่ยมุตโตทัยตัวจริงที่เอาตามาเทศน์สอนโยมเนี่ยไม่ใช่ว่าแห่ม! มุตโตทัยเป็นยังงัยยากมากอย่างนั้นอย่างนี้ไอ้พวกนั้นนะโกหกไม่เข้าถึงหรืออยากไปเชื่อโดนหลอกต้องไปเสียเงินเสียทองไปนั้นไปนี่กว่าจะรู้ที่เขาบอกมาไอ้โห! ดอกพิกุลจะร่วงลงมาแต่ละดอกๆนี่ยากมากเสียเงินเสียทองจ้กไม่รู้เท่าไรยังไม่รู้ อะไรเลยเนี่ยเพราะฉะนั้นอย่าไปใส่ใจเลยเอาตามาเนี่ยบอกของดีสูงสุดอยากสุดมาเป็นของง่ายเนี่ยมุตโตทัยจะได้รู้เอาไว้ว่าเป็นแบบนี้ที่ข้ามไปข้ามมาเนี่ยที่โยมทำอยู่แล้วเป็นประจำทุกวันด้วยต้องว่าอย่างนี้แล้วก็ผ่านและวิมุตติทุกวันแต่ก็ไม่รู้เรื่อง(หัวเราะ) ต้องว่าถ้าเอาตามาจะบอกโยมให้โยมรู้สึกจะบอกมันดักดานขนาดไหนเนี่ย(หัวเราะ) บอกแล้วสอนแล้วไอ้ยังดักดานอยู่อีกเนี่ยสันดอนขุดได้สันดานขุดไม่ได้เนี่ยอะไรพวกเนี่ยที่โบราณเขาว่าไว้เนี่ยสันดอนขุดได้สันดานขุดไม่ออกก็เพราะมันยึดติดเนี่ยอุปาทานยึดติดเข้าใจมึนเคอะขื่นนั้นแหละมันยึดติด แล้วยังเข้าใจพระเจ้าผู้รู้จริงเห็นแจ้งมาบอกหรือผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบมาบอกกูไม่เชื่อแล้วพระอาจารย์ก็ไม่ได้เอาเงินเอาทองโยมเลยแล้วจะมาโกหกโยมหลอกหลวงตมตุนโยมเพื่ออะไรต้องถามอย่างนี้โยมก็เอาเหตุผลต่างๆเอ๊ะ! ท่านจะมานั่งเสียเวลาสอนเราทำอะไรก็ให้โยมรู้ความจริงว่าเอ๊ย! ของง่ายพระพุทธเจ้านี่สอนง่ายมากเลยสอนแบบธรรมชาติธรรมดาเนี่ยไม่มีอะไรพิเศษพระองค์ก็อยู่ในป่าเกิดในป่าตรัสรู้ในป่าปรินิพพานในป่าอีกว่างหมดเลยไม่มีอะไรไม่ได้ยึดติดอะไรเลย เราก็ต้องเอาเนี่ยอย่างตามรอยพระพุทธบาทไปวางให้ได้มันนะเดินไปก้าวหนึ่งก็พ้นไปก้าวหนึ่งแล้ววิมุตติไปก้าวหนึ่งแล้ว(หัวเราะ) ให้วิมุตติไปได้ทุกก้าวทุกก้าวมันแหละแล้วเราก็จะได้เห็นความอัศจรรย์เอहिปัสสิโก ไอ้คนนี่มันไม่เคยตามกันใครเลยแต่มาตามกันพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้ามันสงบเสงี่ยมก่อนนี้มันคนคุณขี้โลกใครไปว่านิดว่าหน้อยไม่ได้เนี่ยตอนเนี่ยมาเดินอย่างสงบเสงี่ยมเลยวากก็ไม่พูดใครไปพูด

ไปเรียกอะไรก็ไม่สนทั้งนั้นจะตามพระพุทธเจ้า แล้วเราก็จะได้ว่างไปจากพวกเหล่านั้นนั่นแน่ะว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ยเดินผ่านมันหมดเลย เดินไปอย่างสงบเสียงมด้วยหิริโศตตปปะ หิริ ความละอาย โศตตปปะเกรงกลัวต่อบาปเลย เห็นรูปแล้วกลัวจะไปทำบาปเพราะรูปเสียเวลาตามพระพุทธเจ้า เดี่ยวพระพุทธเจ้าเว็บหายไปอีกตามไม่ทันแน่เลยต้องคิดอย่างนี้ ต้องใช้หิริโศตตปปะมาควบคุมใจเราเนี่ยหมายถึงว่าตาเห็นรูปก็ละอายต่อบาปกลัวจะไปทำบาปเพราะรูป หูได้ยินเสียงรู้เสียงแล้วก็ละอายต่อเสียงกลัวจะไปทำบาปเพราะเสียง จมูกได้กลิ่นแล้วรู้กลิ่นแล้วก็ละอายต่อกลิ่นกลัวจะไปทำบาปเพราะกลิ่น ลิ้นได้รู้รสแล้วเราก็ละอายต่อรสกลัวจะไปทำบาปเพราะรส ภายได้สัมผัสแล้วก็ละอายต่อสัมผัสกลัวจะไปทำบาปเพราะสัมผัส ใจได้รับรู้ธรรมารมณณ์แล้วก็ละอายต่อธรรมารมณณ์กลัวจะไปทำบาปเพราะธรรมารมณณ์เนี่ยแค่เนี่ยตามติดพระพุทธเจ้าไปเลย ทุกรอยทุกก้าวไปเลยเนี่ยทันแน่เลยเราไม่พลาดคือเราว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส ซ้ายขวาไม่มองมองรอยพระพุทธบาทนั้นนะพระองค์เดินไปไหนพระองค์พระดำเนินไปไหนเราก็ทำตามก้าวติดไปนี่แหละเดี๋ยวพระองค์ก็มาพูดกับเรา พระองค์ถึงที่หมายแล้วพระองค์ก็จะประทับนั่งแล้วก็จะมาถามเองเนี่ยนั่นแหละว่าโยมตามเราตถาคตมาทำอะไร (หัวเราะ) ตามมาเพื่อว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์โยมกราบบังคมทูลบอกได้เลยเนี่ยก็เพราะต้องการว่างจากเขาเนี่ยอยู่ใกล้ชิดตามคำสั่งสอนของพระองค์เนี่ย เดี่ยวพระองค์ก็จะโมทนาสาธุโยมเองแหละเนี่ย เทศน์ทางตณะให้เดินตามรอยพระพุทธบาท(หัวเราะ)ไม่ต้องพูดสักคำพอมมาถึงนิพพานแล้วเออ! รู้เรื่องแล้วที่นี้ว่างอย่างเดียวเนี่ยสูงสุดเลยแห่ม! ทำไม่มันง่ายอย่างนี้โยมก็คิดไม่ถึงอีก อาตมาไม่ได้ใช้ปัญญาบัญญัติอะไรหรอกเนี่ยที่พูดให้โยมฟังเนี่ยเพราะความเคยชินต่างหากเคยพิจารณาจนเคยชินเห็นความว่างจนเคยชินรู้ความว่างจนเคยชินแล้วก็เลยต้องเอาความเคยชินมาบอกโยมให้ทำตามนี้ ถ้าโยมเชื่อโยมก็ไปนิพพานได้ตามที่อาตมาบอกโยมเนี่ยไม่ต้องเสียสักบาท(หัวเราะ)ไม่ต้องถูกใครหลอกไม่ต้องเสียเวลาไม่ต้องเสียดอกไม้ธูปเทียนด้วยเนี่ยอาตมาวัดอาตมาเนี่ยไม่ได้จุดเลยธูปเทียนอะไรเนี่ย ทำไมพระองค์ห้ามไว้เนี่ยที่เขาทำนวักรรมไว้สวดสดดงามไปจุดธูปจุดเทียนมันไปเคลือบทำให้เศร้าหมองเนี่ยเป็นอาบัติทุกกฎด้วย ถ้าเรามันเลอะมันเทอะเราไปทำไปล้างไปเช็ดมันเกิดขำพูดเสียหายเราก็เป็นอาบัติถูกล้างจายเป็นภณทัณฑ์เป็นหนี้สงฆ์อีกคิดว่าไม่ใช่ของนั้นได้ราคา๕ มาสกเนี่ยขาดจากความ เป็นพระทันทีเลยโยมรู้ไว้เถอะอาตมาป้องกันไว้ไม่ให้ตัวเองมีโทษกับสิ่งเหล่านี้แล้วโยมจะแปลกใจฉันไปที่ไหนมีแต่ธูปแต่เทียนมาหาพระอาจารย์ยังอุตส่าห์เอาดอกไม้ธูปเทียนมาถวายอีก(หัวเราะ)แล้วโยมก็ไม่สังเกตแล้วก็ไม่ถามด้วยทำไมพระอาจารย์ไม่มีกระถางธูปปักไม่มีที่อะไรต่ออะไรเนี่ยแค่เนี่ยก็เหลือแหล่แล้วโยมยังจะมาดอกไม้ธูปบูชาพระพุทธเจ้าก็ตามอัยยาคัยไม่ว่าแต่ไม่ให้อุจจุกจุดเทียนเนี่ยเห็นมัย แล้วมันก็ไปไหม้บ้านคนจุดธูปจุดเทียนไปไม่รู้ที่บ้านไปแล้วนี่วิบัติจบหายกันไปนั่นแหละรู้ทุกวิธีโทษไว้ด้วย เรายังจะได้บุญจากพระพุทธเจ้าแต่พระพุทธเจ้าสอนให้ปฏิบัติบูชาเนี่ย ไม่ให้อามิสบูชาเนี่ยจำไว้ด้วยนกะยปฏิบัติ วจีปฏิบัติ มโนปฏิบัติเนี่ยเอากาย วาจาใจของเราเนี่ยปฏิบัติตามพระพุทธโอวาทเนี่ยพระองค์ไม่ได้ต้องการอะไรจากพวกโยมเลย เดี่ยวโยมจะมานึกว่าเอ๊ะ! พระองค์สอนยังงัย พระองค์ยกย่องปฏิบัติบูชาตอนที่พระองค์ปรินิพพานเนี่ยดอกมณฑารพตกมาจากดาวดึงส์สวรรค์สูงเท่ากับเขาเนี่ยต้องเดินลุยไปพระองค์ก็ยังไม่บอกว่ายังไม่เชื่อว่าบูชาเราตถาคตต่อเมื่อผู้ใดได้ปฏิบัติตามพระพุทธโอวาทเนี่ยเขาเรียกปฏิบัติบูชาเนี่ยผู้้นั้นชื่อว่าบูชาเราเนี่ยจำไว้ให้ตื่นอย่าไปโง่เสียรูปเสียเทียนอีก เสียไม้ขีดอีกต่างหากเดี๋ยวจะมาเผาบ้านไม่มีที่อยู่อีก(หัวเราะ)เดี๋ยวจะว่าง พระองค์สอนให้ว่างจากสิ่งเหล่านี้เนี่ยแต่โยมไม่ใช่ปัญญาโยมก็เสียเงินเสียทองไปเรื่อยจุดเผาเอาเงินเอาทองไปเผาอยู่เรื่อยแทนที่จะเก็บไว้กินบ้างอย่างนี้ไม่จุดธูปไม่จุดเทียนก็ได้ก่อนเนี่ยอาตมาเป็นเด็กเนี่ยทั้งแจกันแก้วอะไรเนี่ยพอแตกไปหลายลูก(หัวเราะ)เอาที่ตั้งแจกันแก้วเชิงแก้วเชิงเทียนแตกกระเบิดเพราะความร้อนผลออกไปพอดแตกหมดเนี่ยตอนเนี่ยอาตมาพออยู่เลยพอมมา

บวชข้อ! พระองค์สอนให้ปฏิบัติบูชาโง่มานานต้องว่าอย่างนี้ดีไม่เผาบ้านอีกต่างหากถ้ามันล้มไปถูกไฟ
มันลามไปตามเทียนไหลไปที่ไหนมันก็เผาไปที่นั่นเนี่ยจำไว้ให้ตืออย่าไปตักदानอาตมานี้เห็นอะไรผิดเห็นอะไรไม่
ชอบมาพากลก็เลิกแล้วต้องใช้ปัญญาแล้วคุณนี้เป็นเด็กที่ทุกข์ยากลำบากแล้วยังแสวงหา แต่ความจริงพระองค์ไม่ได้
ไม่มีใครมาบอกอาตมาเลยต้องว่าอย่างนี้ แต่เราเห็นด้วยปัญญาของเราเองว่าเออ! เนี่ยถ้าขึ้นมันแตกอย่างเนี่ยละ
ก็อมันราคาแพงด้วย ตอนที่เด็กอยู่บ้านนั่นแหละ ตอนเนี่ยมาอยู่ที่นี่อาตมาไม่เอาแล้วแค้นอะไร ชื่อของมันก็
บอกคือห้ามหมดแล้วโยมก็ยังไม่ห้ามใจตัวเองอีก(หัวเราะ) แค้นเทียนแค้นดอกไม้อะไรเนี่ยทั้งแจหรือประแจเนี่ย
หรือติดแจเนี่ยพวกเนี่ยไม่ถูกต้องนะ พระองค์ห้ามไว้หมดเหมือนกับเขาเรียกมุตโตทัยเนี่ยเหมือนกับที่พระองค์
แสดงเทศน์สอนทางตาแต่เราไม่รู้เออ! เรายึดติดเสียเงินเสียทองเสียเวลาเสียความรู้สึกอีกเพราะฉะนั้นสิ่ง
เหล่านี้มันก็ทำตามเหมือนกับมีการทำพิธีต้องสักครั้งนานสักครั้งแล้วก็ต้องระมัดระวังด้วยไม่จำเป็นก็ไม่ต้องง่าย ๆ
มือสับนิ้วเราเนี่ยพร้อมด้วยใจเราเนี่ยใช้ได้แล้วปฏิบัติบูชาไม่ต้องไปเสียเงินสักบาทไม่ต้องไปไปถึงไหนเนี่ยจำไว้
อาตมาต้องพูดของเล็กน้อยแต่ของโยมนี่แต่ละวันนี่ถ้ารวบรวมเป็นปีเนี่ยเยอะนะรูปเทียนอะไรเนี่ย(หัวเราะ) พวกไว้
เจ้าไ้อ่างคนบอกว่าทำบุญบุญเปล่าให้เจ้าตึกว่าเนี่ยให้โยมคิดไว้เถอะไ้อ่างเข้าใจผิดให้เจ้าตึกว่าให้เสร็จแล้ว
มากินอย่างทำบุญเนี่ยยังมีพยานพระท่านเป็นพยานทำบุญทำทานหรือให้ขอทานเนี่ยเออ! คนนี้เคยให้เราเห็นหน้า
จำได้แต่โยมไปให้เจ้าให้หัวอะไรเนี่ยแล้วก็มากินเองแล้วจะไปนี่อะไรก็มองไม่เห็นเขาอ้อมไปแล้วเป็นขี้เป็นเยี่ยวไป
หมดแล้วแล้วมีอะไรเนี่ยแต่อย่างน้อยคนที่เราเคยให้เขาก็ยังจำความดีของเราได้การที่เราให้ทานเขาจะรู้หรือเปล่า
มีอานิสงส์มากขนาดไหนอย่างน้อยเราก็กำจัดศัตรูไปได้หนึ่งแล้วคนที่เราให้เขาไปเนี่ยเขาจะไม่คิดร้ายต่อเราเลย
เนี่ยให้รู้ไว้อย่างนั้นเนี่ยเดียวเห็นว่ากุศิจะให้ก็ให้แต่ว่าความจริงนะมีค่าทางใจที่เราให้เขาเนี่ยเวลาเห็นเขาทุกข์
เขายากเขาลำบากไม่มีกินไม่มีใช้เนี่ยแล้วเขารู้สำนึกในบุญคุณครวตถกครวที่เราไม่มีกินเนี่ยพระพุทเจ้าจึง
สอนถ้าเราจะช่วยคนชั่วคนเลวกับคนมีศีลมีธรรมจะช่วยคนแบบไหนเราก็ต้องช่วยคนมีศีลมีธรรมก่อนทำไมจึงต้อง
ช่วยคนมีศีลมีธรรมก่อนเพราะพวกนี้ได้รับการสงเคราะห์อนุเคราะห์จากเราแล้วครั้งเขาได้ดีมีความสุขแล้วเขาจะไป
สงเคราะห์คนอื่นต่อไปแต่ไ้อ่างสงเคราะห์คนชั่วคนเลวมันกินหมดแล้วมันได้ดีมีความสุขมีกำลังแล้วไปเบียดเบียนคน
อื่นอีกไปรังแกลั่นแกลั่นคนอื่นอีกจำไว้ให้ตือนะจะให้ใครสงเคราะห์ใครจะต้องใช้ปัญญาจะให้คนนี้ดีหรือไม่ดีเนี่ย
(หัวเราะ) ต้องคิดแล้วคิดอีกเนี่ยไปให้กำลังเข้าศึกษาศรัทธาหรือเปล่านั้นแล้วเราก็จะได้ว่างไม่งั้นจิตเราก็จะไม่
สงบให้แล้วก็ยังเป็นทุกข์อีกนะกังวลอีกไ้อ่างพวกเนี่ยให้แล้วก็ยังเป็นทุกข์อีกมันจะมาขอเราอีกแล้วมันจะมากลั่น
แกลั่นยังจะมาขู่บังคับถ้าเราไม่ให้เยอะเยอะเลยไ้อ่าง! มันตามมาพายุโขงมาเลยเหมือนขอทานในอินเดียนั้นให้
คนหนึ่งมะรุมมะตุ้มไม่ให้หมดแยะเลยโดนบอมแฉ่เลยเนี่ยต้องรู้ไว้อย่างนี้ให้แล้วก็มากันอีกแก้กันมาเอ๊ะ! คนนี้คน
เดียวมารุมมาล้อมเลยถ้าเราสวดศีลเราไม่มีเงินมากมายที่จะให้ได้เนี่ยเราก็ต้องเป็นทุกข์แล้วเขาจะมาขอเราๆไม่ได้
ให้เขา ต้องใคร่ควรให้ดีตามกำลังของเราตามความสามารถของเราให้แล้วไม่เป็นทุกข์นั่นแหละจึงจะถูกต้องตาม
พระพุทเจ้าเพราะการที่พระองค์ให้ทานรักษาศีลก็เพื่อความพ้นทุกข์ทานให้แล้วก็ว่าง ศีลละเว้นแล้วก็ว่าง
เนกขัมมะอดใจเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง ปัญญาไม่ติดผลในทานในศีลก็เพื่อว่าง วิริยะเพียรให้มีทานศีลก็เพื่อ
ว่าง ขันตอดกัณฑ์อดทนเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่างเห็นมัย สัจจะมีทานมีศีลก็เพื่อว่าง อธิษฐานปรารถนามีทานมี
ศีลก็เพื่อว่าง เมตตาวิกริในทานในศีลก็เพื่อว่างที่นี้ว่าแล้วทั้งภายในภายนอกไม่สงสัยในเรื่องทาน ศีล เนกขัมมะ
ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา ที่เนี่ยวางเฉยได้หมดแล้วอยู่เย็น เติบ นิ่ง นอนเพราะเราให้ไปหมดแล้ว
ไม่มีให้ทั้งภายในภายนอกแล้วไม่ต้องวิตกวิจารณ์ไม่มีสังขารปรุงแต่งในการที่จะจัดทาน จัดศีล จัดเนกขัมมะ ปัญญา
วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาอันนี้ก็ยังมีการปรุงแต่งนะแต่ต้องให้รู้หลายระดับนะอาตมาเนี่ยรู้หลาย

ระยะขณะนั้นก็ให้ยมจำกันไว้บ้างเนี่ยง่าย ๆ จะได้เห็นอะไรอะไรอะไรเออ! พระอาจารย์บอกไว้แล้วนะเตือนไว้แล้วนะพระพุทธโฆษาที่เป็นจริงเป็นอย่างนี้ไม่ต้องไปเสียสตุ้งสตางค์อะไรเลยสิบนิ้วก็ยกมือโมทนาสาธุได้ ถ้ามีขอขาดตายดีตายเห็นก็เอาใจนั้นแหละโมทนาสาธุ(หัวเราะ)นอนรอความตายอยู่เวลาเราป่วยเราใช้ก็เอาใจนั้นแหละตอนนี้นั่งไปไหนไม่รอดแล้วยืน เดิน นั่ง นอนก็ไม่ได้แล้วรอความตายอยู่เนี่ยขอโมทนาสาธุกับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์พระธรรมเจ้าทุกพระองค์พระอรหันต์เจ้าทุกพระองค์เนี่ยอย่างมีปฏิญญาคุณทลีเนี่ยไม่เคยให้ทานรักษาศีลไม่ทำความดีอะไรสักอย่างเลยเนี่ยแต่วันที่จะตายเนี่ยพระพุทธเจ้าบิณฑบาตรผ่านมาฉัพพรรณรังสี กระทบข้างฝาเข้าตาก็นึกว่าไอ้! เนี่ยพระพุทธเจ้ามาบิณฑบาตรพระองค์สละราชสมบัติออกบวชเนี่ยแต่พอเราวยเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีไม่กล้าเสียสตุ้งสตางค์ไม่กล้าจ้างหมอรักษาเราไปถามหมอบอกว่าคนเป็นอย่างเนี่ยควรจะหาสมุนไพรอะไรมาต้มมารักษาเนี่ยทำสุดก็ตายต้องว่าอย่างนี้ระวังให้ตื่นะพวกหมอดินแปล่าหรือหมอยาอะไรเนี่ย(หัวเราะ)เหมือนมีปฏิญญาคุณทลีเนี่ยพอเป็นคนตระหนี่แต่เป็นเศรษฐีเวลารู้ว่าไอ้ฉันไม่รอดแล้วแทนที่จะให้นอนในห้องเหม็น! ให้ไปยกไปไว้นอกชานโน้นเดี๋ยวใครมาเยี่ยมก็จะมาเห็นทรัพย์สินสมบัติจะโลกมาขอเรามาเยี่ยมเราเนี่ยมีปฏิญญาคุณทลีเนี่ยยังจิตให้เลื่อมใสในพระตถาคตเจ้าเดี่ยวเดียวตายก็ไปอยู่ในดาวดึงส์มีนางฟ้า ๕๐๐ นาง มีวิมานทองสูง ๓ โยชน์เนี่ยไม่ได้ให้ทานรักษาศีลอะไรเลยยังจิตเลื่อมใสพระพุทธเจ้าเดี่ยวเดียวเนี่ยเลื่อมใสในบุคคลผู้ควรเลื่อมใสมีอานิสงส์มากเป็นอย่างนี้เราก็เหมือนกันนะเราทุกข์เรายากเราต้องประมาณตนเองเนี่ยเราเป็นคนทุกข์คนยากทำไมเราจึงเป็นคนทุกข์คนยากทั้งที่เราก็มีสตุ้งสตางค์ พระอาจารย์ก็จะบอกว่าเราเป็นคนทุกข์คนยากได้ง่าย(หัวเราะ)ก็เพราะเราไม่สามารถที่จะว่าตายแล้วไปสวรรค์ไปพรหมไปนิพพานได้ใหม่เนี่ยเราเป็นคนทุกข์คนจนสำหรับโลกหน้าเนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็เจียมเนื้อเจียมตัวต้องทำความดีไว้ทางกายทางวาจาทางใจไม่ต้องเสียสตุ้งสตางค์ต้องว่าอย่างนี้ทำดีไว้อย่าไปยุ่งอะไรกับเขา เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราจะได้จบได้สิ้นแล้วเราก็จะได้เป็นสุขขณะปัจจุบันเนี่ยแล้วเราก็ไม่มีอาลัยคืออนาลโยบายบายเลยพอ แม่ ลูก เมีย ทรัพย์สิน สมบัติอะไรที่ซึ่งบายบายหมดแล้วเพราะก่อนจะถึงเราเนี่ยเป็นสมบัติใครก็ไม่รู้เป็นสมบัติผีทั้งนั้นแหละถ้าโยมกลัวผีก็กลัวให้จริงนะเนี่ยตายเขาทั้งมานานแล้วไม่รู้ที่พันปีมาแล้วเนี่ยพวกโยมเนี่ยมายึดติดเป็นของเราเป็นของเราอีกเนี่ยใครมาแตะมาต้องมาลูกมาล้าสักนิดสักหน่อยก็ไม่ได้มาปลุกดันไม้มาเด็ดอะไรก็โกรธทันทีโมโหทันทีเนี่ยสมบัติผีเนี่ยความจริงตัวเราก็ไปสู่ศาลป่าช้าอยู่แล้วผีเบ็ดผีไก่อ้วผีควายเนี่ยอยู่ในตัวท้องเราเนี่ยกลัวให้มากไม่ต้องถึงกับกินเจหรือกินเพื่ออยู่เรากินแล้วเราก็นึกว่าไปทำความดีได้ๆ ไข่สัตว์ที่มันตายเพราะใช้เวรใช้กรรมเนี่ยขอให้มีส่วนความดีกับเราเนี่ยอาศัยเมตตาอาศัยกรุณาของเราตรงเนี่ยแค่นี้ก็เป็นบุญแล้วเป็นความดีแก่ตัวเองด้วยเป็นความดีแก่สัตว์ที่มันตายแล้วด้วยต้องว่าอย่างนี้ไอ้พวกกินเจกินเจอะไรอย่างฉันมีเมตตาเนี่ยเรามีเมตตาสัตว์ที่มันตายแล้วไม่กินเนื้อมันไปสงสารสัตว์ที่มันตายแล้วไม่กินเนื้อมันแต่ยังเบียดเบียนคนเป็นสัตว์เป็นเนี่ยไม่ได้เรื่องหรอกไอ้เนี่ยโง่ดักดาน(หัวเราะ)เอ็งกินก็เรื่องของเอ็งต่างหากเอ็งจะดีมีสุขอะไรก็เรื่องของเอ็งแต่ทำให้คนอื่นเขาเดือดร้อนเนี่ยผิดต้องว่าอย่างนี้เราจะได้อะไรต้องเป็นทุกข์เป็นกังวลเนี่ยพระพุทธเจ้าสอนให้รู้ความจริงเป็นแบบนี้ที่พระองค์ไม่อนุญาตเนี่ยให้รู้เอาไว้พระองค์ก็แสดงเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาเนี่ยพระอาจารย์เคยเทศน์เคยสอนแล้วเนี่ยเรื่องเมตตาเจโตวิมุติ กรุณาเจโตวิมุติ มุทิตาเจโตวิมุติ อุเบกขาเจโตวิมุติเนี่ยไม่ใช่ของยากพวกโยมก็อาจจะเคยฟังกันมาแล้วเพราะฉะนั้นไม่ต้องไปพูดให้โยมฟังอีกเมตตาที่ต้องเมตตาจริงๆแล้วเมตตาแล้วไม่ฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ไม่ประพฤติผิดในกามไม่มุสาไม่กินเหล้าเมายาเนี่ยเมื่อเราทำได้เราก็ไม่มีเวรไม่มีกรรมไม่มีวิบากเวรไม่มีวิบากกรรมแล้วเห็นมัยเราก็พ้นวิบากเวรวิบากกรรมด้วยเมตตาเนี่ยจึงเรียกเมตตาเจโตวิมุติ กรุณาสงสารก็สงสารให้จริงเลยสงสารรูป สงสารเสียง สงสารกลิ่น สงสารรส สงสารสัมผัสแล้วก็ไม่ฆ่าฆ่าคน ไม่ไปเป็นโจรไปปล้นไปจี้ ไม่ไปประพฤติผิดบุรุษภรรยา

สามี ไม่หลอกลงต้มตุ๋นกินเหล้าเมายาเนียเราก็อัพพันด้วยความสงสารแล้วไม่ใช่ของยากเลยที่เอาตมาชี้เอาของง่ายหมดมุตโตทัยต้องง่ายหมดไม่ใช่ของยากไม่ใช่แหม! ต้องคิดกันหัวแทบแตกยังไม่รู้อะไรเนี่ยโดนหลอกนะอย่าไปเชื่อใ้พวกอภัยปริยัญญูไรพวกเนี่ยเดี๋ยวนี้ตกนรกหมกใหม่กันทั้งนั้นแหละเพราะไม่ได้เอาความจริงของพระพุทธเจ้ามาสอนไปนึกว่าตัวเองเก่งตัวเองแน่แล้วไปยึดติดว่าเป็นของข้าความรู้ของข้าเนี่ยใ้ที่ยึดติดว่าเป็นความรู้ของข้าเป็นปัญญาของข้าเป็นญาณความรู้ของข้าเนี่ยถ้าเป็นอเสขะเนี่ยผิดทั้งนั้นเลยต้องมาเห็นอนิจจัง ญาณความรู้ก็อนัตตาต้องทำให้ว่างให้หมดทั้งปัญญาทั้งญาณจึงจะเข้าสู่นิพพานได้ ใ้พวกโกหกพวกโยมทั้งนั้นแหละหลอกลงต้มตุ๋นอย่าไปเชื่อมันนั่นนะโกหกกันมาเป็นร้อยปีพันปีแล้วอย่าไปเชื่อเอาตมาเนี่ยบอกความจริงใ้โยมรู้ใ้ยากมือไหว้โมทนาสาธุก็ได้แล้วเห็นเขาสร้างเขาทำอะไรสวยๆงามๆเราเป็นคนทุกข์คนยากก็โมทนาสาธุกับเขานั้นแหละแค่นี้ก็พอแล้วไม่ต้องเสียสักบาทแต่ใ้บุญเพียบเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)จิตเราก็คือสุขสงบสุขแล้วเหมือนกันหมดทุกคนมีใจแต่ทำใจใ้ว่างถึงเราไม่มีเงินมีทองมีข้าวมีของอย่างเขาใจเราก็คือสุขใ้พระพุทธเจ้าจึงว่ามีทุกข์แต่อย่าทิ้งกรรมเนี่ยเป็นแบบนี้ หมายถึงว่าเราทุกข์เพราะเรามีเวรมีกรรมเราต้องไปใช้เวรใช้กรรมแต่กรรมนั้นเราก็อ้างใจใ้ว่างเอาใ้ทำใ้มีศีลมีธรรมไม่ไปก่อใ้ผิดศีลผิดกรรมเนี่ยแค่นี้ก็ใ้ดีแล้วใ้พวกนั้นรวยมากมายแต่ไม่มีศีลไม่มีธรรมมีประโยชน์อะไรตายก็ไปใช้เวรใช้กรรมอีกมากมายไม่มีประโยชน์แก่การมีด้วยแทนที่จะมีมากทำความดีใ้ได้มากกลับไม่ทำ กลับสร้างกรรมทำผิดต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นอย่าเอาใ้เย่งอย่างที่ไม่ดีที่ไม่ใช่พระพุทธโฆษาทคำสอนของพระองค์เนี่ยแค่นี้ก็ใ้ใ้ได้แล้วสำหรับพวกโยมวันนี้อย่างใ้เย่มรรค มรรคก็คือความว่างนั้นแหละสรุปง่าย ๆ ผ่านวิมุตติง่าย ๆ ไม่มีอะไรยากเลยตามารูป หูผ่านเสียง จมูกผ่านกลิ่น ลิ้นผ่านรส กายใ้ผ่านสัมผัส ใจใ้ผ่านธรรมารมณณ์แค่นี้ก็วิมุตติหลุดพ้นแล้วๆเราก็อ้างสมความหลุดพ้นเอาใ้ไปเห็นอีกก็ใ้ผ่านไปอีกเข้าใ้ใจมัยเห็นอีกก็ผ่านอีกผ่านอีกเนี่ยทำจนเคยชินเลยทีหลังไม่ต้องบังคับใ้มันผ่านแล้วที่มันผ่านโดยอัตโนมัติแล้วที่แรกก็เหมือนกับคนเดินผ่านเราช้าหน่อย เดี๋ยวก็จักรยานก็เร็วอีกชนิดหนึ่งนั่นนะ ชีรถเครื่องก็ไวอีกหน่อย ชีรถเก่งก็เร็วขึ้น ชีรถบินก็เร็วอะไรก็ยิ่งเร็วกว่านั้นใ้ผ่านถึงขนาดนั้นหลายระดับแล้วเราก็อ้างวิมุตติหลุดพ้นผ่านแล้วเราก็อ้างมีทุกข์เลยเนี่ยวันเนี่ยมุตโตทัยง่าย ๆ แค่นี้ต้องพยายามที่จะต้องสร้างต้องทำให้ได้ ถ้าเราทำไม่ได้แสดงว่าเราประมาททำไม่จึงว่าประมาทเพราะประมาทในการเห็น ประมาทในการใ้ยิน ประมาทในการใ้กลิ่น ประมาทในการรับรู้รส ประมาทในการรับรู้สัมผัส ประมาทในธรรมารมณณ์เนี่ยวิมุตติผ่านหมดเลยเนี่ยผ่านมาอย่างพวกโยมผ่านตลาดมาแล้วก็เห็นหมดนะทั้งเห็นรูป ใ้ยินเสียง ใ้กลิ่น ใ้รู้รส ใ้สัมผัสเนี่ยผ่านมาแล้วผ่านก็คือวิมุตติหลุดพ้นมาแล้วไม่ใช่ของยากเลยเนี่ยผ่านเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ถือว่าผ่าน ถ้าจิตใจเราผ่านแล้วไม่วิตกกังวลไม่มีวิตกไม่มีวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งผ่าน เมื่อวิตกวิจารณ์ไม่มีเนี่ยเราก็อ้างไม่เป็นกังวลไม่มีห่วงแล้วพ้นทุกข์ไปแล้วจากสิ่งที่เรารู้เราเห็นนั้นแหละแล้วเราก็อ้างไม่มีกังวลใ้ความกังวลใ้ก็ไม่มีอำนาจเหนือใจเราสิ่งที่ผ่านไปแล้วไม่มีอำนาจเหนือใจเรา เมื่อไม่มีอำนาจเหนือใจเราก็อ้างไม่ต่างอะไรกับพวกขยะกองขยะหรือของไม่มีที่เขามาหรือก่อนหินดินไม้อะไรที่ไม่มีประโยชน์นั้นแหละที่เราผ่านต้องทำจิตใ้ผ่านแบบนั้นไปเห็นแล้วว่าใ้พวกนี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไปเสียก็ใ้ใ้ให้ทำอะไรทำให้จิตเราเป็นทุกข์ทำไมเมื่อเราทำจิตของเราใ้ว่างได้เนี่ยผ่านตลอดวันนี้ก็ผ่านพรุ่งนี้ก็ใ้ผ่านอีกเนี่ยเราต้องตั้งใจแบบเนี่ยใ้ว่างต่อไปเรียกสุญญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์เนี่ยวันนี้ผ่านได้แล้วพรุ่งนี้ก็ต้องผ่านใ้ได้มะวันนี้ก็ผ่านใ้ผ่านใ้ได้ทั้งวันทั้งสัปดาห์ทั้งเดือนทั้งปีเลยใ้มันว่างไปอย่างนี้นั่นนะทำจนเคยชินเลยเวลาจะตายจิตมันจะนุ่มไปเองด้วยความว่างคือความเคยชินของเราเองไม่ต้องมีความตั้งใจเพราะตอนนี้ใ้ใ้เราต้องตั้งใจใ้ว่างพอทำเคยชินแล้วที่นี้ไม่ต้องตั้งใจก็ว่างแล้วเนี่ยเป็นอย่างนี้ที่พระพุทธเจ้าสอนเนี่ย นิพพานังปรมัง สุญญัญญ์เนี่ยว่างอย่างยิ่งที่นี้ถ้าเราจะไปไหนเหนือใ้ได้ตะวันออกอิสานภาคกลางต่างประเทศอะไรก็ว่างใ้หมด

เนียนิพนาง ปรมง์ สุญญังต้องว่างหมดนะ สัพเพ ธัมมา อนัตตาเนี่ยทั้งหมดเลยสรรพรูป สรรพเสียง สรรพกลิ่น สรรพรส สรรพโณภูริัพพะสัมผัสเนี่ยว่างรวมเป็นสัพเพ ธัมมา อนัตตา สัพเพ ธัมมา อนัตตาทั้งหมด และธรรมต้องว่างอย่างนี้ว่างๆหมด แล้วจิตของเราอาศัยความว่างจนเคยชินนี้แหละเวลาจะตายมันจะน้อมไปเองเพราะความว่างไม่ยึดติดใครเลยต้องว่างอย่างนี้ หมอจะรักษาที่รับรู้ ไม่รักษาที่ไม่ว่าอะไรเหมือนที่เอาตมาไปโรงพยาบาลนะมีโยมคนหนึ่งมีศรัทธามากควักดวงตาค้างมาถวายร้อยหนึ่งเอาตมาก็ไม่พูดอะไรสักคำเอาตมาก็ดูเขา เขาก็ดูเอาตมาแต่เอาตมาก็ไม่พูดสักคำ(หัวเราะ)เพราะอะไรเพราะความจริงเอาตมาไม่ได้ต้องการเลยแต่ว่าเออ! เขามีศรัทธาเขาเห็นพระเขาคงสงสารพระมัง พระยังป่วยไข้(หัวเราะ)แต่ความจริงเอาตมาก็เฉยๆความจริงเอาตมาไม่ได้เป็นอะไรหรอกเอาตมาก็ไปตามหมอนัดนั่นแน่ะจิตใจเอาตมาว่างนั่นแน่ะเราต้องทำใจแบบเนี่ยเขาก็ไม่ได้โลกไม่ได้โกรธเขาด้วยไม่ได้ไปอยากได้ของเขาแล้วก็ไม่ได้โกรธเขาด้วยแล้วก็เพื่อจะสอนเขาในตัวนั่นแน่ะให้เขาว่างให้ทำใจแบบเนี่ยแล้วทีหลังเขาสงสัยแล้วเขาจะได้มาถามเอาตมาก็จะได้เทศน์ได้สอนเขาเอาตมาหาโอกาสที่จะสอนเขา เข้าใจมั๊ยคนอย่างเนี่ยหายากไม่ได้ไปชักชวนอะไรเลยมาถึงเขาเห็นก็เออ! แสดงว่าเราเนี่ยเป็นพระที่น่าสงสารมาก(หัวเราะ)เขาให้ด้วยความสงสารแต่เอาตมาก็ไม่ได้ไปอยากได้อะไรแต่เอาตมานี้พร้อมเสมอฉันยังไม่ค่อยอยากฉันเลยมือเดียวยังไม่ค่อยอยากฉันเลยพอรู้สึกอึดก็พอแล้วเยอะเยอะไปหมดเพราะฉะนั้นโยมต้องฝึกเอาไว้ฝึกเขาเราก็ไม่มีทุกข์ไม่มีโทษแล้วฝึกว่างไว้ดีที่สุดทำให้ว่างได้ตลอดแล้วก็ไม่ต้องไปเทียบกับใครด้วยใครจะทำดีก็เรื่องของเขาใครจะทำชั่วก็เรื่องของเขาเอาตมาก็บอกว่าเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็คงจะได้จบได้สิ้นไปพอไปเลือกนิดเดียวได้เรื่องเลยทุกข์ด้วยพอดีพอร้ายเขาไม่มีสตางค์เขาจะต้องขอยืมสตางค์ยืมแล้วเขาไม่ใช้โยมก็จะเป็นทุกข์อีก(หัวเราะ)ไปรับทุกข์แทนเขาแล้วตอนนี้(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นระมัดระวังให้ตื่นระมัดระวังเนี่ยเอาตมาต้องสอนต้องเตือนทุกเรื่อง อ้าว! ให้ถามได้ตอนนี้เทศน์มาครบชั่วโมงแล้วเห็นมัยแป็บเดียวเนี่ยหมดแล้วหมดอีกวันแล้วอ้าว! ใครมีอะไรอยากถามยังสงสัยเรื่องอะไร วันนี้ทำไมพระอาจารย์เทศน์ง่ายยิ่งกว่าปลอกกล้วยเข้าปากอีก(หัวเราะ)...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันจันทร์ที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๒๒.๑๑ น.